

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Cujus est imago hæc? Ad peccatricis animæ resipiscentia[m], multùm
valet hæc quæstio, Cuhus est imago hæc?

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

In 3. parte, Sabbato Hebdom. 7. cui conformis
est ista est:

Si ordinatis ad salutem mediis non uteris,
Mediatore Christo abuteris.

In 2. parte, Sabbato post Cineres,

Offendite mihi numisma census. At illi obtulerunt ei denarium. Et ait illis Iesus: Cuius est imago hac & superscriptio? Dicunt ei; Caesaris.

Ad hac verba, triplex genus Veritatum occurrit, pro triplici perfectionis via seu vita. Primum quidem in via purgativa.

VERITAS PRACTICA.

Ad peccatricis animæ resipiscenciam, multum valet hæc quaestio: Cuius est imago hac?

RATIO EST, Quia multum valet ad peccatricis animæ resipiscenciam, si cum Divina gratia incipiat de peccato confundi & erubescere. Sed ad illam confusionem & erubescenciam multum valet hæc anima peccatrici proposita quaestio: Cuius est hæc imago?

Ergo & multum valet ad resipiscenciam, ac proinde nobis hodie proponenda in hunc finem.

I. PUNCTUM.

QUOD universum Apostolus de Christi Domini primo in terras adventu, ait venisse Dominum ut peccatores salvos faciat, hoc ad singulas eius actiones & verba referri potest, in quibus hoc unum egit quod primum loquutus est: Resipiscite, convertimini, Pœnitentiam agite. *Appropinquavit enim regnum colorum.* Quo tamen sine pœnitentia nemo perveniat. Vide supra in hæc parte, Dominica 18. Nec dubium quin eò tenderet in toto illo congressu quem habuit cum Pharizæis, & alius quocumque ad se pretextu conyentibus quos sive acriter appeller hypocritas, sive blandius ab eis querat cuiusnam sit imago expressa in illo numismate census seu denario qui tunc exigebatur persolvendus: sic eos sapienter revocabat ad suam agnosendam perfidiam, ad salubrem inde confusionem hauriendam, & ad ipsam demique formandam ex animo resipiscenciam.

Quotinam quam tam & necessaria est hæc tan-

dem aliquando post tot annos in peccato exacto, bene formata resipiscencia, tam probe intelligeremus quantum ex his Christi Domini verbis bene formari possit! Hoc est quod modo meditemur, quod intendamus, quod enitamus Divina favente gratia.

Fundamentum & totius robur discursus in hoc præfatum est positum, ut bene semel confundi discamus & erubescere. Sicut enim hoc Deus præcipue queritur de peccatoribus quod erubescere nesciant, sic ubi hoc semel didicerint, querelæ desinent, quia ipsi sua peccata peccatores deserent. Est verò triplex confusio multum inter se discrepans, nam mala quædam est, quædam indifferens, & quædam bona & optima. Quod aperte Sapiens monuit: *Est confusio adducens peccatum, & est confusio adducens gloriam & gratiam.* Confusio quæ adducit peccatum mala profectio est, & tunc esse agnoscitur quando vel erubescimus bene agere vel peccatum confiteri. De quo genere confusionis Idem Sapiens proxime dixerat: *Pro anima tua ne confundaris dicere verum.* Confusio indifferens est naturalis ille motus quo quis in flagrante deprehensus scelere, dolet & confunditur se deprehensum, se convictum, se condemnatum. *Quomodo confunditur fur quando deprehenditur, sic confusi sunt domus Israel, ipsi & reges eorum, principes & sacerdotes, & propheta eorum, dicentes ligno, Pater meus es tu: & lapidi, tu me genuisti.* Dicitur portò indifferens quia nec bona ex se, nec mala est moraliter, sed ad utrumque idonea prout bene vel male procedet ulterius. Nam sunt qui desperent propterea, seque funditus perdant: sunt verò etiam qui à suis emergant iude vitis.

Et tunc bona esse incipit confusio quando iuvante gratia se peccator agnoscit coram Deo, sive pudet peccati, cuius ignotam ante gravitatem nunc percipit, horret, execratur. *Deum meum confundor & erubescere loquar faciem meam ad te, quoniam iniquitates nostras multiplicata sunt super caput nostrum:* Et quæ plura prosequitur plus ille sacerdos Esdras: quæ quidem confusio quamdiu peccati odium habet, semper bona est sed tantò est melior quanto illud odium est purius, propter Deum offensum: non propter damna, non propter dedecus, non propter pœnam, licet, ut dixi, bonam sit ex his etiam, confundi & odisse peccatum, sed, multò melius propter offensam Dei, quæ tantò gravius malum est ceteris omnibus, quanto major est Deus homine. *Recordabimini viarum vestrarum pessimarum, sicut dicitur quoque*

diornaque non honorum, & displicebunt vobis iniquitates vestrae & scelera vestra. Confundimini & erubescite super viis vestris, domus Israel. Ex quibus Scripturae verbis non modo intelligitur quam sit vera confusio, sed quam sit etiam necessaria, quam commendata quam expetenda.

II. PUNCTUM.

Ad illam autem confusioem & erubescen-
tiam valet hac anima peccatricis proposita
questio: Cuius hae est imago?

Quasi diceretur ipsi à Domino: Peccatrix anima, quid in te video, cum te in peccatis video? Video caelestem & divinam quandam imaginem, sed ita lutulentam & coenofam ut quam formosa est in te imago, tam foeda sit & deformis à te. Si te ita ignoras ut nescias in te esse imaginem Dei, nimis supina & inexcusabilis est hae ignorantia; nam facile posses ipso naturae lumine perspectam habere divinam tuam originem; & sicut non potes esse à te, sic non potes esse ab alio quam à summo rerum opifice qui non minus in te interius suam expressit imaginem, quam parentes exterius in humano quod ab illis accepisti corpore. Numquid non ipse est Pater tuus qui possedit te, priusquam scilicet producereris, & qui fecit & creavit te? Numquid de te dictum putas quod de primo dixit Deus homine, *faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram*? Numquid si de primo illo quae situm esset homine, cuiusnam esse imago: respondisset, Dei Creatoris sui; & nonne hoc ipsum de te responderes? Non est hic igitur quod ullam excusam ignorantiam.

At verò est quod multam & horrendam agnoscas & accules peccati tui malitiam. Nam primo cum nulla sit animae culpa quin annexam habeat maculam, nulla est etiam animae macula quae non in ipsam Dei simul redundet imaginem. Deinde autem cum culpa culpae additur, necesse omnino est toties multiplicari maculas, seu potius ex illis multis maculis unam quandam excrescere quae divinam imaginem ita proterat, ita inficiat, ita obvelet, & obscuret, ut merito quaeriposset, *cuius est imago haec?*

Apparet quidem semper esse imago Dei, sed inde magis apparet peccati gravitas & peccatoris malitia quae re tam sacra, tam augustam, tam divinam qualis est imago Dei, tam audacter impetat, tam dedecore maculet, tam multipliciter inficiat!

Maculata es in iniquitate tua coram me, dicit Dominus Deus. Certe hoc grave & horrendum, sic animam maculari coram Deo suo: sed quanto id gravius ipsam Dei maculari simul imaginem!

Nec dicas, hoc non intendi ab anima: Nam satis est hoc sequi ex peccato, sicut ad peccati contrahendam malitiam non est necesse peccatum ipsum intendi, sed solum id unde scitur peccatum sequiturum; sic profus satis est ad illam peccati declarandam gravitatem quod inde tantum nefas, & tale piaculum in divinam derivetur imaginem; cum praecipue, quod certe est dictu horribile, daemone expressè hoc intendat, nec aliud in mente prius habeat cum ad peccandum animam alliciat, nisi ut augustam illam Dei offendant imaginem, quam in homine dolet esse impressam, & cuius loco suam vellet inducere; cumque in Deum ipsum quod semper vellet, numquam possit, hoc unum arripit, ut quod de panthera dicitur, cum hominem sibi odiosum non potest assequi, propositam sibi eius imaginem quibus potest modis dilacerat: sic ille infensissimus Dei hostis hoc in imagine Dei per peccatricem animam conatur efficere, quod in ipsum vellet Deum si posset ultra contendere, si se posset sublimius & gloriosius evahere. Quod cum peccatrix anima non ignores, tu tamen illi obsecundas, tu illi animos facis, tu illi quo divinam in te obscuret speciem, porrigis, tu illi quo se in Deum exacuet subministras, tu illi arma expugnando Deo praebes, cum facultates tuas facis arma nequitiae.

Numquid gravius inde agnoscis peccatum tuum? Numquid illa peccati major gravitas majorem invehit confusioem coram Deo, cui nota sunt illa diaboli consilia, cui perspecta sunt tua cum illo commercia, cui denique numerata sunt & expensa quaecumque numero & pondere gravitatem illa peccati augent quo divina imago deprimatur, infuscatur. *Tu signaculum similitudinis, donec inventa est iniquitas in te!* *Exech. 28.* Quod de ipso primum in eligi debet daemone, tum de illis quos habet castellas & ad ministros suae contra Deum superbiae. *Nam imitantur illum qui sunt ex parte illius, ut ait Sapiens.* *Sap. 2.*

III. PUNCTUM.

QUOD est igitur in via purgativa primum & praecipuum ut peccator respiciat, plurimum promovetur hac quaestione proposita. Cuius est imago haec? Quia respondere non potest peccator

Bb 2. nisi

nisi plurimum erubescat & confundatur de peccato suo: neque talis confusio inanis est, sed tum aspirante divina Gratia sic operatur in anima peccatrice, ut quantum confusa fuerit, tantum respicitur & emergat. *Confundantur & reverentur, confundantur cogitantes mihi mala*, Quasi hoc unum posceret Deus ad eorum conversionem. Qua de re videri plura possunt in 3. parte, Hebdom 9. Feria 3. & 4. Et si verò non delenda per culpam imago Dei est, non est tamen minus dolenda culpa, quia non est minus contracta Divinæ offensæ imaginis, quam si penitus deleta imago esset: hoc est autem ad dolorem de peccato maximè proprium ut inde potissimum concitetur quod sit, offensæ Dei: *Quia peccavimus, & declinavimus à mandatu tuu.*

Adde quod cum duplex quodammodo considerari possit imago Dei, una velut naturalis, & alia moralis quæ propriè similitudo Dei dicitur, & quæ magis in sanctitate consistit; etsi prima per peccatum imago non pereat, ac certè secunda perit: quod sanctus Augustinus apertè deplorat ad illa verba Apostoli: *Expoliantes vos veterem hominem cum actibus suis, induite novum qui renovatur in agnitionem Dei, secundum imaginem eius qui creavit eum.* H. A. N. C., inquit, *imagine in spiritu mentis impressam perdidit Adam per peccatum, quam recipimus per Gratiam Iustitiæ.*

Quod & sanctus Bernardus agens de primi hominis vestimentis quibus per peccatum nudatus est, sic paulò expressius: *An foris, inquit, & tunicam quartu inonjurilem qua non diriditur, sed foris provenit? Ego Divinam arbitror esse ima-*

ginem que nimirum non assuta sed insita atque ipsi impressa natura, diridi scindi: quo non potest. Ad imaginem nempe & similitudinem Dei factus est homo: in imagine arbitrii libertatem, virtutes habent in similitudine. Et similitudo quidem perit, verum tamen in imagine pertransit homo. Imago siquidem in gehenna ipsa vri poterit, non exuri: arde te sed non deleri: Hac ergo non scinditur sed forte provenit, & quocumque pervenit anima, simul & ipsa erit. Nam similitudo non sic: sed aut manet in bonu, aut se pecca verit anima, mutatur miserabiliter, iumentu insipientibus similita.

Vide: sine quid ex imagine Dei per peccatum pereat? Nempe quod est in illa sanctus & pretiosus, similitudo scilicet sanctitatis, qua sublatà, quid restat in anima tua; quod respondeas interroganti. *Cujus est hac imago & superscriptus?* Nempe est imago Dei, sed similitudo demonis; Est imago Dei, quæ fiebat anima socr Christi, sponsa Spiritus sancti, & Dei filia: nunc autem captiva demonis, exosa Deo, pabulum mortis & Inferorum rea. O quam dissimilis? o quantum mutata superscriptio! Quidquid spectes quod per peccatum pereat vel quod remaneat, nihil nisi doloris spectaculum esse potest. Nam si quæ perit similitudo spectetur: o quæ perditio: si quæ remansit imago consideretur, o quale probum tanti per peccatum violati decoris, & illatæ simul injuriæ? Quod perit, manet dolendum; quod mansit, perit non fruendum. Quod deletum est, dolorem acuit, & quod deleri non potest, dolorem alit. Utrimque luctus, utrimque respiscendi sensus. *In fetu venient, & in miseri cordia reducam eos.*

Deinde pro vita quam vocant, *Illuminativa.*

VERITAS PRACTICA.

Sicut portavimus Imaginem terreni hominis, portemus & imaginem cælestis. 1. Cor. 15.

RATIO hac est ex eodem Apostolo cujus est proposita Veritas quod videlicet propterea portavimus imaginem terreni hominū quia qualū terrenus, tales & terreni.

Sed qualis est cælestis, tales & esse debent cælestes. Igitur sicut portavimus imaginem terreni, portemus & imaginem cælesti. Ipsa est sancti Apostoli tota Conclusio.

I. PUNCTUM.

QUANDO quarunt Theologi cum Divo Thoma cur secunda sanctissimæ Trinitatis persona quæ est Verbum Dei seu Filius Patris, carnem humanam assumpsit potius quàm alite dux, rationem, hanc inter ceteras reddunt, quod cum Filius sit ita Verbum Patris ut sit ejus vera Imago.